

Москалюк С. В., здобувач ННВЦ НУЦЗУ, м. Харків

Moskalyuk S., a competitor of the educational and research center of the National University of Civil Protection of Ukraine, Kharkiv

МЕХАНІЗМИ РЕАЛІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОЇ ЕНЕРГЕТИЧНОЇ ПОЛІТИКИ В РІЗНИХ КРАЇНАХ

MECHANISMS OF REALIZATION OF THE STATE ENERGY POLICY IN DIFFERENT COUNTRIES

У статті розглядаються особливості та напрями реалізації державної енергетичної політики в різних країнах світу. Визначено результативність механізмів реалізації державної енергетичної політики за кордоном. Окреслено шляхи удосконалення державної енергетичної політики України з урахуванням зарубіжного досвіду.

Ключові слова: державна енергетична політика, механізми реалізації державної енергетичної політики, стратегічні резерви нафти, альтернативна енергетика, енергоефективність.

The article deals with the peculiarities and directions of the implementation of the state energy policy in different countries of the world. Effectiveness of mechanisms of realization of state energy policy abroad is determined. The ways of improving the state energy policy of Ukraine are considered in the light of foreign experience.

Key words: state energy policy, mechanisms for implementing state energy policy, strategic oil reserves, alternative energy, energy efficiency.

Постановка проблеми. Однією з найбільших проблем людства в сучасних умовах є енергетична проблема. Адже тільки протягом останньої чверті ХХ сторіччя відсоток річного зростання валового внутрішнього продукту розвинених країнах світу супроводжувався приблизно одним відсотком приросту споживання первинних енергетичних ресурсів. Тому витрати енергії у світі невинно зростають. Так, за 100 років (з 1900 по 2000 рр.) споживання енергетичних ресурсів збільшилось у 17 разів, і за прогнозами фахівців Міжнародного енергетичного агентства (МЕА) при існуючому рівні споживання енергетичних ресурсів, розвіданих світових запасів вугілля, нафти та газу людству вистачить приблизно на 100 років. А за оцінками «British Petroleum» при існуючому рівні споживання усі розвідані до 2012 р. світові запаси енергоносіїв закінчаться після 2178 р. [6].

Це вимагає від країн відповідного формування та реалізації державної

енергетичної політики, яка дозволить якщо не вирішити вказані проблеми, то хоча б наблизитись до розуміння, в якому напрямку рухатись для відвернення або мінімізації можливих викликів та загроз існуванню, як окремо взятої країни, так і людства в цілому.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Розгляду особливостей державної енергетичної політики та виокремленню механізмів її реалізації в різних країнах присвятили свої наукові публікації В. Бар'яхтар, О. Волошин, О. Киричок, В. Кухар, С. Майстро, Г. Пальшин, Г. Рябцев, С. Щербак та ін. [1; 3; 6; 8].

Однак чимало питань стосовно механізмів та можливостей адаптації світового досвіду реалізації державної енергетичної політики в Україні залишаються недостатньо дослідженими.

Постановка завдання. Метою статті є визначення особливостей реалізації державної енергетичної політики в різних країнах світу, а також можливі шляхи удосконалення державної енергетичної політики України з урахуванням зарубіжного досвіду.

Виклад основного матеріалу. Майже сорокарічний досвід реформування енергетичного сектору та реалізації відповідної державної енергетичної політики дозволив розвинутим країнам досягти значних успіхів в ефективності використання енергії та забезпечення власної енергетичної безпеки.

Більше того, на думку Киричок О.С., економічне зростання розвинутих країн базується, в значній мірі, на трьох складових: використання, в першу чергу, власних енергетичних ресурсів; дотримання економічних законів; виважена державна політика в сфері енергетики, в тому числі в сфері відновлюваної енергетики та енергоефективності [6]. Тобто вирішення саме енергетичних питань, здебільшого лежить в основі сталого розвитку країн світу. Так, сучасна енергетична стратегія ЄС фокусується на п'яти пріоритетах:

- досягнення енергоефективності Європи;
- формування загальноєвропейського інтегрованого енергетичного ринку;
- розширення прав і можливостей споживачів та досягнення високого рівня надійності та безпеки;
- досягнення лідерства Європи в енергетичних технологіях;
- зміцнення зовнішнього середовища енергетичного ринку ЄС [5].

Одним із головних пріоритетів енергетичної політики ЄС є енергетична ефективність, тому законодавчі акти в сфері енергоефективності та енергозбереження постійно удосконалюються за двома напрямками: боротьба з кліматичними змінами (підвищення енергоефективності) та розробка загальної енергетичної політики [6].

Стимулювання виробництва альтернативної та відновлюваної енергії в Європейському Союзі ведеться двома шляхами.

По-перше, спеціальними завищеними тарифами на продаж такої енергії (так звані «зелені» тарифи). Подібним чином стимулюють відновлювану енергетику, наприклад, в Австрії, Німеччині, Франції, Італії та Іспанії. У Бельгії, Болгарії, Італії, Польщі, Румунії та Швеції виробники екологічно чистої енергії отримують, так звані, «зелені» сертифікати. Крім цього існують ще й національні особливості підтримки виробництва нетрадиційної енергії. У Чехії, наприклад, виробники «зеленої» електроенергії звільняються від сплати ПДВ.

По-друге, компанії, що інвестують в альтернативні енергетичні проекти, можуть розраховувати на зниження податкового навантаження на період реалізації цих проектів, пільговий режим оподаткування при купівлі обладнання для електростанцій та інші преференції [2].

Крім того, згідно з чинними директивами ЄС, частка альтернативної енергії в енергетичному балансі кожного члена Євросоюзу повинна становити не менше 7%, а після 2010 р. – не менше 12%. В іншому випадку накладаються штрафні санкції на ту чи іншу країну [2].

А в 2008 р. Європейським Союзом було прийнято Програму «Енергія-Клімат» (так звана Програма «20/20/20»), якою передбачено скорочення до 2020 р. емісії парникових газів на 20%, збільшення енергоефективності на 20%, а також досягнення 20% відновлюваних джерел енергії в споживанні енергії [3; 6].

У рамках довгострокової політики США у сфері енергетики виділені 5 основних стратегічних напрямів і пріоритетів:

- поліпшення ефективності діючої енергетичної системи і зниження енергоємності національного продукту при збереженні якості довкілля і підвищенні енергетичної безпеки;

- забезпечення безперебійного енергетичного постачання, незалежно від скорочень імпорتنих постачань енергоносіїв або інфраструктурних проблем;

- впровадження енергозберігаючих і безпечних видів енергетичного виробництва;

- проведення фундаментальних наукових досліджень і технологічних розробок нових економічних і екологічно чистих енергетичних джерел;

- розвиток міжнародної торговельно-економічної і технічної співпраці щодо глобальних проблем енергетичної безпеки [6].

Основою розвитку енергетики США на федеральному рівні законодавчо визнано інноваційний розвиток паливно-енергетичного комплексу. Зокрема, «Законом про відновлення і реінвестування Америки» (American Recovery and Reinvestment Act – ARRA), прийнятому у 2009 р., на державному рівні поставлено завдання щодо реформування енергетики шляхом подальшого підвищення енергоефективності національної економіки та енергоощадності, скорочення імпорту нафти, розвитку поновлюваних джерел енергії. Федеральному уряду доручено забезпечити енергетичну безпеку

країни та підтримку розвитку енергетики [11].

До заходів в енергетичній сфері, які сприяють стабілізації економіки США можна віднести створення стратегічних резервів нафти (СРН), резервів рідкісних і рідкісноземельних металів, урану тощо. Дані резерви дозволяють країні забезпечити високий рівень енергетичної безпеки, оптимального рівня цін на енергоресурси, а також залучення інвестицій та високих технологій.

Метою створення стратегічних резервів нафти у світі є: відносна незалежність від світових цін на сировину; забезпечення внутрішнього попиту на тривалий період незалежно від політико-економічної ситуації в інших регіонах світу; стабілізація внутрішнього ринку енергоресурсів (нафти, нафтопродуктів, газу) в міру необхідності; забезпечення поставок в разі виникнення непередбачених ситуацій (стихійних лих); можливість комерційного використання СРН за спеціальним рішенням в умовах пікових цін на сировину, і заповнення вільних резервуарів в період мінімального значення цін [11].

Слід зазначити, що сьогодні у світі діють дві основні системи колективної енергетичної безпеки з використанням механізму резервування нафти та нафтопродуктів – система нафтових резервів країн-членів ОЕСР (у межах членства МЕА) та країн-членів ЄС.

Так, Директиву Ради ЄС 2009/119/ЄС про зобов'язання держав-членів підтримувати мінімальний рівень запасів сирової нафти та / або нафтопродуктів ухвалено 14 вересня 2009 р. Нею запроваджено механізми й процедури, що дозволяють зменшити ризики, насамперед для транспортного сектору й хімічної промисловості, у разі переривання чи обмеження поставок нафти й нафтопродуктів. Директива 2009/119/ЄС передбачає ухвалення належних законів, підзаконних актів та адміністративних положень для забезпечення збереження на постійних засадах фізично доступних резервів сирової нафти та / чи нафтопродуктів в обсягах, які щонайменше еквівалентні 90 дням середньодобового імпорту нетто, або 61 день середнього внутрішнього добового споживання [8].

Зазначені резерви дозволено зберігати у вигляді:

– екстрених резервів – резервів нафти, що зберігаються кожною державою-членом;

– спеціальних резервів – нафтові резерви, мінімальний рівень яких визначається в розмірі кількості днів середнього внутрішнього добового споживання, і складається з однієї або декількох категорій таких продуктів: етан, скраплений нафтовий газ, автомобільний бензин, авіаційний бензин, пальне для реактивних двигунів, інші види гасу, газойль / дизельне пальне, нафтове паливо, уайт-спірит та спеціальні бензини, мастильні матеріали, бітум, парафіни, нафтовий кокс [8].

Так, наприклад, у Німеччині, яка майже на 100 % залежна від імпорту нафти та нафтопродуктів, існує «Спілка зі створення запасів нафти». Пере-

дбачено, що кожна компанія, яка виробляє чи імпортує навіть одну тунну нафтопродуктів, бере участь у створенні резерву й автоматично стає членом даної спілки, що зобов'язує платити членські внески. Даний внесок є податком, оскільки, сплачуючи певну частку витрат на створення резервів, компанія отримує аналогічну частину запасів нафтопродуктів під час кризи [10]. Угодою країн-членів ОЕСР про Міжнародну програму розвитку енергетики (Agreement on an International Energy Program, далі – Угода МПРЕ) в рамках МЕА встановлено для країн-учасниць «надзвичайні резервні зобов'язання» (the emergency reserve commitment).

Одним із способів виконання цього зобов'язання є створення нафтових резервних запасів (oil stocks). Відповідно до Угоди МПРЕ всі види резервів нафти (нафтопродуктів) мають наступну класифікацію: 1) запаси Компанії (обов'язкові і комерційні запаси); 2) урядові запаси (фінансуються державним бюджетом і зберігаються виключно для надзвичайних цілей); 3) запаси спеціально створеного для цих цілей Агентства (підтримуються для надзвичайних цілей і зберігаються суспільними або приватними організаціями) [11].

До системи формування резервів, запровадженої МЕА, увійшли:

– країни які здійснюють накопичення запасів тільки за допомогою Компаній (Австрія, Австралія, Бельгія, Греція, Італія, Люксембург, Нова Зеландія, Португалія, Швеція, Швейцарія, Туреччина (чисті експортери: Канада, Норвегія та Великобританія);

– країни, що створюють резерви за допомогою Компаній і Уряду (США, Японія, Чехія);

– країни, які створюють запаси за допомогою Компаній і Агентства (Фінляндія, Франція, Угорщина, Німеччина, Нідерланди, Іспанія, Данія);

– країни, що створюють резерви за допомогою Компаній, Агентства та Уряду (Ірландія) [11].

Стратегічні нафтові резерви Китаю складаються з Національного (урядового) нафтового резерву та корпоративних нафтових резервів, які створюються державними енергетичними компаніями Petro China та Sinopec. В країні створено орган, відповідальний за формування стратегічного нафтового резерву – Комісія з національного розвитку та реформування (National Development and Reform Commission, NDRC). Національні нафтові резерви доповнюються нафтовими резервами компаній, загальним обсягом до 200 млн. т (1466 млн. барелів).

На нашу думку, одним із дієвих механізмів реалізації державної енергетичної політики України на ринку нафтопродуктів і виправлення «провалів» ринку (різке збільшення цін на нафтопродукти на внутрішньому ринку, яке часто має не тільки сезонні причини, але й спекулятивну складову) є створення державного стратегічного резерву нафти та нафтопродуктів. Для цього на основі вивчення світового досвіду в питаннях створення і функціонування стратегічних державних резервів нафти і нафтопродуктів в

розвинених країнах, необхідно розробити відповідну програму формування національних запасів нафти і нафтопродуктів, яка базується на потребах країни в цій стратегічній сировині (досвід Європейського Союзу у формуванні стратегічних запасів нафти має бути визначальним, враховуючи євроінтеграційні прагнення України).

З метою аналізу особливостей державної енергетичної політики в електроенергетиці, розглянемо досвід скандинавських країн.

Кінцевою метою енергетичних реформ скандинавські країни визначили зниження тарифів на електроенергію для кінцевих споживачів, а в основу реформи було покладено принцип поділу вертикально-інтегрованих компаній на природно-монополні та конкурентні види діяльності зі створенням ефективної інфраструктури для функціонування ринку.

В процесі реформування електроенергетики Норвегія, Данія, Швеція та Фінляндія створили не тільки внутрішні ринки електроенергії, а й об'єднали їх в рамках організації NORDEL, створивши спільний ринок електроенергії країн Скандинавії, який має низку характерних особливостей, а саме: уніфікація правил торгівлі; відсутність транскордонних мит на купівлю і продаж електричної енергії; можливість здійснення оплати за електроенергію у валюті будь-якої країни – члена спільного ринку [7; 9].

Зазначимо, що органи державної влади країн Скандинавії істотно обмежені в питаннях прямого втручання в діяльність, пов'язану з виробництвом та продажем електричної енергії. В даний час в Норвегії, Швеції, Данії та Фінляндії державне регулювання електроенергетики полягає в такому: 1) визначення правових основ діяльності в даній сфері; 2) встановлення системи ліцензування, умов видачі та анулювання ліцензій; 3) формування вимог для доступу на ринок; 4) регулювання системи оплати послуг компаній – природних монополістів; 5) визначення умов доступу споживачів до послуг, які надаються мережевими компаніями; 6) розгляд суперечок між суб'єктами електроенергетики; 7) накладення штрафів та інших стягнень на суб'єктів ринку електроенергії, які не виконують нормативно-правові акти та розпорядження; 8) підтримка стабільності функціонування галузі в цілому [9].

Варто відзначити, що головним змістом системної трансформації електроенергетики в світі є лібералізація, радикальні перетворення в механізмі функціонування і формування нового інституціонального середовища, заснованого на партнерських відносинах держави і приватного бізнесу. Електроенергетика з монополізованої сфери з провідною роллю держави трансформується у сферу, яка локально, частково і функціонально регулюється ринком, а процес реформування складається з двох складових – лібералізації (створення оптового і роздрібного ринку, стимулювання розвитку конкуренції, розширення доступу до мереж тощо) та приватизації [1].

Формування та реалізація державної енергетичної політики в різних країнах, як правило, передбачає також підтримку соціально вразливих

верств населення, які не в змозі, з тієї чи іншої причини, в повній мірі оплатити власні енерговитрати. Так, Великобританія ще в 2000 р. розробила Стратегію проти енергетичної ненадійності (Fuel Poverty Strategy), спрямовану на допомогу сім'ям, більше 10% доходу яких витрачається на енерговитрати і витрати на опалення. Стратегія спрямована на допомогу так званім «вразливим сім'ям» (сім'ям, які мають одного члена сім'ї з проблемами зі здоров'ям – літня людина, дитина, хвора людина або інвалід). В цілому за період 2002-2007 рр. на програми вказаної Стратегії було направлено 2 млрд. фунтів стерлінгів, а кількість енергетично ненадійних сімей зменшилася з 4 млн. в 2000 р. до 2,5 млн. – в 2007 р. [12; 13].

В сучасних умовах у світі відбуваються структурні зміни у концептуальних підходах до формування енергетичної політики держав: здійснюється перехід від застарілої моделі функціонування енергетичного сектору, в якому домінували великі виробники, викопне паливо, неефективні мережі, недосконала конкуренція на ринках природного газу, електроенергії, вугілля – до нової моделі, в якій створюється більш конкурентне середовище, вирівнюються можливості для розвитку й мінімізується домінування одного з видів виробництва енергії або джерел та / або шляхів постачання палива [4]. Разом з тим, у світі підвищується увага до розвитку альтернативної енергетики, виробництва енергії із відновлюваних джерел; відбувається переорієнтація на засади енергоефективності та енергозбереження; підтримка соціально вразливих верств населення у питаннях часткового відшкодування їх енерговитрат; впровадження заходів щодо запобігання та протидії змінам клімату, як одному із пріоритетів розвитку глобальної енергетики в довгостроковій перспективі.

Висновки. Отже, узагальнення існуючого досвіду формування державної енергетичної політики за кордоном дозволило виявити ефективні механізми її реалізації та запропонувати для імплементації в українських умовах. В розвинутих країнах саме держава формує та реалізує енергетичну політику, забезпечує необхідний рівень енергетичної безпеки, сприяє впровадженню у всі сфери суспільного життя практики енергозбереження. Тому використання існуючого передового досвіду для реалізації в Україні відповідної державної енергетичної політики має стати одним з ключових чинників сталого розвитку країни в довгостроковому періоді, що й буде предметом подальших наукових досліджень.

Список використаних джерел:

1. Бар'яхтар В. Енергетика України у контексті загальносвітових тенденцій // В. Бар'яхтар, В. Кухар, Г. Пальшин / Вісн. НАН України. – 2000. – № 7. – С. 14-26.
2. Велигорский В. Про ток со знанием // В. Велигорский / Журнал «Бизнес». – №41 (820), – 13 октября. – 2008. – С. 114-115.
3. Майстро С.В. Концептуальні засади стратегії державного регулювання та перспективи розвитку альтернативної енергетики в Україні / С.В. Майстро,

О.Л. Волошин // Теорія та практика державного управління: зб. наук. праць. – Х.: Вид-во ХарРІ НАДУ “Магістр”, 2015. – Вип. 3 (50). – С. 133 – 140.

4. Енергетична стратегія України на період до 2035 року «Безпека, енергоефективність, конкурентоспроможність». [Електронний ресурс]. – Режим доступу до стор. : <http://mpe.kmu.gov.ua/minugol/control/uk/publish/article>.

5. Європейська інтеграція України: поточна ситуація, завдання та пріоритети державної політики: мат. засідання «круглого столу» / за заг. ред. О.В. Снігир. – К.: НІСД, 2010. – 64 с.

6. Киричок О.С. Основні принципи державної політики у сфері енергоефективності та відновлюваної енергетики в Україні та в світі // О.С. Киричок, С.Д. Щербак / Агенство ООН з питань промислового розвитку (ЮНІДО) за підтримки Глобального Екологічного Фонду (ГЕФ). – К. – 2015. – 49 с.

7. Молодцов С.Д. Электроэнергетика мира в 90-х годах // Электрические станции. – 1999. – № 5. – С. 58 – 67.

8. Рябцев Г. Проблеми і перспективи створення в Україні нафтових резервів / Г. Рябцев. [Електронний ресурс]. – Режим доступу до стор. : http://enref.org/wp-content/uploads/2017/10/oil_reserves.pdf.

9. Семенов В.А. Опыт коммерциализации технологических услуг в Норвежской энергосистеме // Энергетик. – 1998. – № 7. – С. 28 – 29.

10. Сиромаха А. Как должны создаваться нефтяные резервы: Опыт Германии // А. Сиромаха / Зеркало недели. – № 21 (549). – С. 10.

11. Формування та використання стратегічних запасів паливно-енергетичних ресурсів у зарубіжних країнах. [Електронний ресурс]. – Режим доступу до стор. : <https://ua.energy/wp-content/uploads/2018/01/1.-Formuvannya-strategichnyh-zapasiv.pdf>.

12. Helm D. Pool Prices, Contracts and Regulation in the British Electricity Supply Industry // D. Helm, A. Powell / Fiscal Studies. – 1992. – № 13. – pp. 89-105.

13. Von der Fehr N.-H. Spot Market Competition in the UK Electricity Industry // N.-H. Von der Fehr, D. Harbord. The Economic Journal. – 1993. – 103. – pp. 531-546.

References:

1. Bar'jakhtar, V., Kukhar, V. and Paljshyn Gh. "Power engineering of Ukraine in the context of global trends". [Energhetyka Ukrainy u konteksti zaghajnosvitovykh tendencij]. " *Visn. NAN Ukrainy* 7 (2000): 14-26. Print.

2. Velyghorskyj, V. "About knowledge with knowledge". [Pro tok so znanyem]. " *Zhurnal «Byznes»* 41 (820) (2008): 114-115. Print.

3. Majstro, S.V. and Voloshyn, O.L. "Conceptual bases of the state regulation strategy and prospects of alternative energy development in Ukraine". [Konceptualjni zasady strateghiji derzhavnogho rehuljuvannja ta perspektyvy rozvytku aljternatyvnoji energhetyky v Ukraini]. " *Teorija ta praktyka derzhavnogho upravlinnja* 3 (50) (2015): 133 – 140. Print.

4. *Energy Strategy of Ukraine for the period up to 2035 "Safety, Energy Efficiency, Competitiveness"*. [Energhetychna strateghija Ukrainy na period do 2035 roku «Bezpeka, energhoefektyvnistj, konkurentospromozhnistj»]. Web. 24 Mar. 2019, <mpe.kmu.gov.ua/minugol/control/uk/publish/article>.

5. Snighyr, O.V. *European Integration of Ukraine: Current Situation, Tasks and Priorities of the State Policy*. [Jevropejsjka integracija Ukrainy: potocna sytuacija,

zavdannja ta priorityty derzhavnoji polityky: mat. zasidannja «krughlogho stolu»]. Kyiv: NISD, 2010. Print.

6. Kyrychok, O.S. *The main principles of state policy in the field of energy efficiency and renewable energy in Ukraine and in the world. [Osnovni pryncypy derzhavnoji polityky u sferi energhoeffektyvnosti ta vidnovljuvanoji energhetyky v Ukraini ta v sviti].* Kyiv. 2015. Print.

7. Molodtsov, S.D. "Power industry of the world in the 90s. [Elektroenergetika mira v 90-kh godakh]." *Elektricheskiye stantsii* 5 (1999): 58 – 67. Print.

8. Ryabtsev, G. *Problems and prospects of creation of oil reserves in Ukraine. [Problemy i perspektyvy stvorennja v Ukraini naftovykh rezerviv].* Web. 22 Mar. 2019, <enref.org/wp-content/uploads/2017/10/oil_reserves.pdf>.

9. Semenov, V.A. "Experience in the commercialization of technology services in the Norwegian power system. [Opyt kommertsializatsii tekhnologicheskikh uslug v Norvezhskoy energosisteme]." *Energhetyk* 7 (1998): 28 – 29. Print.

10. Siromaha A. "How oil reserves should be created: the German experience. [Kak dolzhny sozdavat'sya neftyanyye rezervy: opyt Germanii]." *Zerkalo nedely* 21 (549): 10. Print.

11. *Formation and use of strategic reserves of fuel and energy resources in foreign countries. [Formuvannja ta vykorystannja strategichnykh zapasiv palyvno-energhetychnykh resursiv u zarubizhnykh krajinakh].* Web. 24 Mar. 2019, <ua.energy/wp-content/uploads/2018/01/1.-Formuvannja-strategichnyh-zapasiv.pdf>.

12. Helm, D. and Powell, A. "Pool Prices, Contracts and Regulation in the British Electricity Supply Industry." *Fiscal Studies* 13 (1992): 89-105. Print.

13. Von der Fehr N.-H. and Harbord, D. "Spot Market Competition in the UK Electricity Industry." *The Economic Journal* 103 (1993): 531-546. Print.

DOI: 10.5281/zenodo.3233413

УДК 351.865: 351.746.1

Порока С. Г., ад'юнкт ННВЦ НУГЗУ, м. Харків

Poroka S., adjunct at the Academic and Research Work Centre under the National University of Civil Defence of Ukraine, city of Kharkiv

**КОНЦЕПТУАЛЬНІ ЗАСАДИ ЩОДО ВИЗНАЧЕННЯ
МЕХАНІЗМІВ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ
У СФЕРІ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ**

**CONCEPTUAL FRAMEWORK FOR DETERMINATION
OF PUBLIC ADMINISTRATION MECHANISMS IN THE FIELD
OF NATIONAL SECURITY OF UKRAINE**